

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.248 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister Van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 24 oktober 2008 tot weigering van visum, evenals het verkrijgen van voorlopige maatregelen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. BAUWENS, die loco advocaat T. DRUMEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2005 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum. Het visum wordt haar geweigerd.

Op 17 augustus 2007 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf. Op 4 oktober 2007 wordt haar het visum geweigerd. Verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 13.203 van 26 juni 2008 wordt dit beroep verworpen.

Op 13 augustus 2008 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

Op 23 oktober 2008 wordt het visum geweigerd aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing.

“Motivatie:

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG

Ontbreken recent verlofattest

Andere

Betrokkene levert onvoldoende waarborgen om terug te keren naar haar land van herkomst, gezien ze geen officiële bewijzen voorlegt van een legale winstgevende beroepsactiviteit en gezien ze jong en ongehuwd is en haar ouders reeds in België gevestigd zijn. Ze legt geen bewijzen voor van resterende familiale belangen in Marokko.”

2. Over de taal van de rechtspleging

Inzoverre verzoekster in het verzoekschrift verzoekt dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal, dient het volgende te worden opgemerkt:

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

De bestreden beslissing is in casu gesteld in het Nederlands, bijgevolg kan niet worden ingegaan op de vraag van verzoekster.

3. Over de rechtspleging

Verzoekster verzoekt in het kader van voorlopige maatregelen om het afleveren van een visum onder verbeurte van een dwangsom. Deze vraag om voorlopige maatregelen maakt deel uit van het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de bestreden beslissing. Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat de vorderingen tot het bevelen van voorlopige maatregelen ingediend worden bij een afzonderlijk verzoekschrift, wat in casu niet het geval is. De vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de onbevoegdheid aan van de auteur van de bestreden beslissing en de schending van artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekster zet uiteen dat in de bestreden beslissing de identiteit van de auteur niet wordt vermeld, de beslissing is niet met de hand ondertekend en bevat evenmin een gescande handtekening. Terwijl in het formulier van betekening wordt vermeld dat het visum wordt geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken van de federale

overheidsdienst Binnenlandse Zaken. Zoals de beslissing is opgesteld, laat ze volgens verzoekster niet toe om de identiteit van de auteur ervan te kennen, terwijl enkel de minister of zijn gemachtigde de bevoegdheid heeft om een beslissing te nemen inzake een visumaanvraag. Verzoekster meent dat er evenmin is aangetoond dat de auteur van de beslissing de machtiging heeft gekregen om deze te nemen.

4.1.2. Verwerende partij repliceert in de nota dat de bestreden beslissing genomen werd door de heer Y.V., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij is gemachtigd om beslissingen te nemen namens de bevoegde minister van Migratie- en asielbeleid. Er is geen sprake van een schending van artikel 2 van de Vreemdelingenwet.

4.1.3. Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die houder is van bepaalde documenten, toegelaten wordt het Rijk binnen te komen. In lid 1, 2° van dit artikel wordt vermeld dat het paspoort of de daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien moet zijn van “een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger”. Verzoeker duidt niet aan in welk opzicht de bestreden beslissing dit artikel schendt.

Uit het formulier van betekening en uit de stukken van het dossier met name het beslissingsformulier, blijkt dat de heer Y.V., attaché, de auteur is van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wordt de identiteit van de auteur wel vermeld, evenals zijn functie.

Verzoekster is op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat de heer Y.V. als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft. Er is dus geen probleem van toerekening van de bestreden beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, zodat de bevoegdheid van de steller van de akte wel degelijk kan nagegaan worden. Verzoekster betwist niet dat een attaché niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor het in ontvangst nemen van bepaalde visumaanvragen en voor het meedelen van de genomen beslissingen gebruik maakt van het “systeem Casablanca” met specifieke elektronische formulieren. Enkel de daartoe gemachtigde ambtenaren hebben toegang tot dit systeem door middel van een code of paswoord. In casu kan in redelijkheid worden aangenomen dat de heer Y.V., attaché, als auteur van de beslissing, één van deze gemachtigde ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken is.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken). De bestreden beslissing is in het Nederlands opgesteld terwijl verzoekster gebruik gemaakt heeft van het Frans.

4.2.2. Verwerende partij repliceert dat het te Casablanca aan het loket van het Belgisch Consulaat-generaal ingevulde typeformulier geen taalkeuze inhoudt. Het behelst een inlichtingenblad. Het beslissingsformulier daarentegen is gesteld in het Nederlands. De

bestreden beslissing kon zowel in het Nederlands als in het Frans worden genomen. De beslissing gaat immers uit van de federale overheid die eenzijdig oordeelt omtrent een voorliggende situatie zoals die blijkt uit het aanvraagformulier. Verzoekster heeft geen zelf opgestelde aanvraag gericht tot de overheid. Bovendien kan verzoekster, als niet ingezetene van de Belgische Staat, zich niet beroepen op de wetgeving omtrent het taalgebruik in bestuurszaken die tot doelstelling heeft de pariteit in taalgebruik op nationaal vlak in evenwicht te houden.

4.2.3. De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Het door verzoekster ingeroepen artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”.

De Memorie van Toelichting stelt immers het volgende:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Die regeling die aan iedere burger toelaat met de hogere besuren van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar is moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…)”

In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat:

“(…) Aan de particulieren zal zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan iedere inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in vele gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…).”

Tevens wordt erop gewezen dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting op:

“(…) Het ontwerp dat U thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van de afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden. (…)”

Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van Openbaar Ambt, A. GILSON, dat:

“(…) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen volledige voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit

dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen. (...)

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip “particulieren” de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr. St., Kamer, 331 [1961-62], nr. 1, blz 7.).

Tevens wordt opgemerkt dat de taalregeling de openbare orde raakt waardoor de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken moeten steeds zo geïnterpreteerd worden zodat het door de wetgever gestelde doel wordt bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder “particulieren”, in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, in A.P.R., Gent, Story-Scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative; Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, in *Pratique du droit*, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (...)” en “(...) dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (...).”

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd door verzoekster.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (...) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

- 2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
- 3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;
- 4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;
- 5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;
- 6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

- 1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;
- 2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;
- 3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...)"

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688). Dit blijkt ook uit de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde:

“Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie ‘affaire localisée ou localisable’ est empruntée à l’arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: ‘on dit d’une affaire qu’elle est localisée lorsqu’elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu’elle est localisable, lorsque par une vue de l’esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée » – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Vermits verzoeksters zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtaal) (cf. “Si l’affaire n’est ni localisée, ni localisable, c’est la langue de l’agent qui prévaut” – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968 en “la langue de l’agent à qui l’affaire est confiée n’intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère” - Doc. Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, “c’est-à-dire en l’absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique” – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt, de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekster blijkens het administratief dossier opgedragen was aan ambtenaar Y. V. (...) en dat hij ook finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing neemt en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 5 van Verordening 562/2006/EG van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen van 15 maart 2006 (Schengengrenscodex). In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing voorwaarden oplegt aan verzoekster die niet in dit artikel voorzien zijn. Verzoekster heeft aangetoond dat zij logement heeft bij haar Belgische broer die een formulier van tenlasteneming heeft ingevuld ten gunste van verzoekster waarin zijn inkomen werd vermeld. De Schengengrenscodex vereist dat wordt aangetoond dat de aanvrager beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor een terugkeer naar het land van herkomst, terwijl de bestreden beslissing voldoende garanties vereist voor een mogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster heeft door middel van de tenlasteneming aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor een terugkeer.

In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat artikel 5 van de Schengengrenscodex niet voorschrijft dat er een recent verlofattest wordt voorgelegd.

In een derde onderdeel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd met betrekking tot voormeld artikel 5. Zodra er immers een bewijs is van voldoende bestaansmiddelen op basis van een tenlasteneming, moet de overheid zich niet beperken tot het onderzoek van de financiële situatie van verzoekster om te weten of zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor een terugkeer naar het land van herkomst maar moet zij onderzoeken of de voorgelegde tenlasteneming wel of niet het aanwezig zijn rechtvaardigt van voldoende bestaansmiddelen voor een terugkeer. In de beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster jong is en ongehuwd en dat haar ouders gevestigd zijn in België. Dit betreft een beschouwing die verbonden is aan de persoon van verzoekster en waarop de beslissing niet kan steunen. Artikel 5 van de Schengengrenscodex voorziet geen criterium van deze soort. Aan de voorwaarde van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het verblijf en voor de terugkeer naar het land van herkomst, is in casu voldaan door de voorlegging van de tenlasteneming.

4.3.2. Verwerende partij stelt dat verzoekster ten onrechte meent rechten te kunnen ontlenuen aan het Schengenakkoord. De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 5 van het Schengenakkoord, in dit artikel worden voorwaarden gesteld aan vreemdelingen die het Schengen grondgebied wensen te betreden. Zo dienen vreemdelingen te beschikken over voldoende middelen om de kosten van levensonderhoud van de voorgenomen duur van het verblijf en de kosten van terugkeer te kunnen dekken. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de uitgaven die gemiddeld besteed worden aan kost en inwoon, alsmede het doel van het verblijf. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, is een attest van tenlasteneming niet voldoende om aan te tonen dat zij ook daadwerkelijk over voldoende middelen beschikt om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekster zelf beschikt in haar thuisland niet over voldoende middelen van bestaan, noch over voldoende inkomsten uit een regelmatige en legale activiteit. Met het attest van tenlasteneming is niet aangetoond dat de garant ook daadwerkelijk wil instaan voor het bekostigen van de terugreis naar het land van herkomst. Bovendien is de twijfel omtrent de middelen van bestaan slechts één van de motieven om aan verzoekster de toegang te weigeren. De twijfels omtrent de voldoende middelen van bestaan moeten worden opgeteld bij de afwegingen die gemaakt worden ten aanzien van haar persoon, met name jong en niet gehuwd zijn, geen eigen middelen van bestaan hebben noch familiale banden hebben in het land van herkomst, het niet kunnen voorleggen van een recent verlofattest, enz... Al deze elementen zijn mogelijke indicaties die de vrees voeden dat verzoekster niet zal terugkeren naar haar land van herkomst bij het verstrijken van haar visum. Het attest van tenlasteneming kan hieraan geen afbreuk doen. Het is aan verzoekster om voldoende overtuigende elementen voor te leggen die het tegendeel aantonen, en die onomstotelijk aangeven dat zij wel degelijk de intentie en de mogelijkheid heeft om tijdig terug te keren naar haar land van herkomst.

4.3.3. Verzoekster voert in het derde middel de schending aan van artikel 5 van de Schengengrenscodex. Uit de bewoordingen van dit middel blijkt dat verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt

onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 5.1.c van de Schengengrenscodice luidt als volgt:

“Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden:

a

b) (...)

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede het beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;
(...)”

Verzoekster voert aan dat zij voldoet aan de voorwaarde van het beschikken over voldoende middelen van bestaan, namelijk door middel van een tenlasteneming opgesteld door haar Belgische broer. De bestreden beslissing vermeldt echter dat verzoekster geen officiële bewijzen voorlegt van een legale winstgevende beroepsactiviteit.

De Raad wijst erop dat de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel moeten worden gelezen. De bestreden beslissing vermeldt: *“Betrokkene levert onvoldoende waarborgen om terug te keren naar haar land van herkomst, gezien ze geen officiële bewijzen voorlegt van een legale winstgevende beroepsactiviteit en gezien ze jong en ongehuwd is en haar ouders reeds in België gevestigd zijn. Ze legt geen bewijzen voor van resterende familiale belangen in Marokko.”*

Dit motief betreft de garanties inzake de terugreis die verzoekster moet kunnen bieden overeenkomstig voormeld artikel. Op basis van artikel 5.1.c) van de Schengengrenscodice moet verzoekster immers kunnen staven te beschikken over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst. Daarnaast wordt opgemerkt dat een visum kort verblijf meebrengt dat de aanvrager zinnens is na dit kort verblijf terug te keren naar het land van herkomst, in tegenstelling tot sommige andere visa bijv. het visum gezinshereniging. De verwijzing naar een legale en winstgevende beroepsactiviteit in het land van herkomst moet samengelezen worden met de andere indicaties die verwerende partij vermeldt in het kader van de niet geleverde garanties op een terugkeer van verzoekster naar Marokko, namelijk dat verzoekster jong en ongehuwd is, haar ouders in België gevestigd zijn en zij geen bewijzen voorlegt van resterende familiale belangen in Marokko. In dit opzicht is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister melding heeft gemaakt van het ontbreken van een officieel bewijs van een legale winstgevende beroepsactiviteit in het kader van de garanties op een terugkeer van verzoekster.

Vervolgens voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing de voorlegging vereist van een recent verlofattest maar dat deze voorlegging niet wordt vereist door artikel 5 van de Schengengrenscodice. Ook de voorlegging van dit attest moet worden gezien in het kader van het geheel van de motieven betreffende de garanties op een terugkeer. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij een onderzoek voert naar deze garanties. Nu verzoekster geen verlofattest voorlegt, kent verwerende partij geen vaststaande einddatum van haar verblijf en terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien vermeldt de bestreden beslissing nog andere motieven, en moet de motivering van de bestreden beslissing in haar geheel worden gezien.

Verzoekster voert vervolgens aan dat borgstellingen en garantstellingsverklaringen van een onderdaan van het land van bestemming volstaan als bewijs van voldoende middelen van bestaan in hoofde van de visumaanvrager en verwijst hiervoor naar artikel 5.3 van de Schengengrenscodex.

Dit artikel luidt als volgt:

“3. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 34.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voorzover de nationale wetgeving daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in de nationale wetgeving, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.”

In dit verband merkt de Raad vooreerst op dat borgstellingen en garantstellingsverklaringen eveneens als bewijs *kunnen* gelden, zodat uit deze bepaling kan worden afgeleid dat dit geen verplichting is voor verwerende partij, en vervolgens merkt de Raad opnieuw op dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de bestaansmiddelen van verzoekster in het kader van de garantie op verzoeksters terugkeer naar Marokko. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij in het kader van een garantie op terugkeer van verzoekster naar Marokko, geen melding maakt van een garantstelling van verzoeksters Belgische broer, waaruit haar mogelijke financiële afhankelijkheid van deze persoon zou kunnen blijken, maar zich vooral richt op de eigen financiële middelen van verzoekster in haar land van herkomst.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen kan worden geleverd door de voorlegging van een bewijs van tenlasteneming. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster onvoldoende garanties biedt voor een terugkeer naar haar land van herkomst terwijl ze wel een bewijs van voldoende bestaansmiddelen heeft voorgelegd door de tenlasteneming.

4.4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat artikel 3bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het bewijs van voldoende middelen van bestaan kan worden geleverd door het voorleggen van een attest van tenlasteneming. Verwerende partij is van oordeel dat het attest van tenlasteneming niet noodzakelijk een sluitend bewijs oplevert van de bewering dat de garant zal instaan voor de financiering van de terugreis van verzoekster. Het bewijst zeker niet dat verzoekster de intentie heeft om terug te keren naar het land van herkomst. Er zijn in hoofde van verzoekster nog tal van andere elementen die de Dienst Vreemdelingenzaken deden twifelen over de ware intenties en reisdoelen van verzoekster. Verzoekster heeft zelf onvoldoende elementen aangebracht die garanties geven omtrent haar ware reisdoel en terugkeer naar het land van herkomst bij het verstrijken van haar visum.

4.4.3. Artikel 3bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het bewijs van voldoende middelen van bestaan *kan* worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming. In casu dient verzoekster aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3bis van de Vreemdelingenwet houdt niet

de verplichting in om het attest van tenlasteneming te aanvaarden als het bewijs van voldoende bestaansmiddelen om terug te keren naar het land van herkomst. Er wordt tevens verwezen naar de bespreking van het derde middel.

Het vierde middel is niet gegrond.

4.5.1. In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17/4, § 2, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling staat aan de minister toe om de tenlasteneming te weigeren. In casu gebeurde dit niet en is de tenlasteneming conform aan de legale bepalingen. Bij gebrek aan weigering van de tenlasteneming moet deze geldig beschouwd worden en moet aanvaard worden dat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen in het kader van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet is aangebracht. Bovendien maakt het een motiveringsgebrek uit dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij besloten heeft tot een gebrek aan bestaansmiddelen in hoofde van de garant, zoals artikel 17/4, § 2, derde lid van het koninklijk besluit opdraagt.

4.5.2. Verwerende partij repliceert dat artikel 17 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet dienstig kan worden aangevoerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten. In de bestreden beslissing wordt geen uitspraak gedaan over de rechtsgeldigheid van het attest van tenlasteneming, er wordt enkel gesteld dat uit het geheel van de omstandigheden geen garanties kunnen worden gevonden dat verzoekster daadwerkelijk zal terugkeren naar het land van herkomst bij het verstrijken van het visum. Het attest van tenlasteneming kan daaraan geen afbreuk doen. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is ook niet zo dat een attest van tenlasteneming moet worden aanvaard als bewijs van voldoende middelen van bestaan. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat dit attest een bewijs kan zijn van voldoende middelen van bestaan.

4.5.3. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat de tenlasteneming werd geweigerd. De omstandigheid dat deze niet wordt geweigerd, brengt evenwel niet mee dat er een verplichting bestaat om deze te aanvaarden of om hierover een motief op te nemen in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing vermeldt in casu voldoende andere motieven. Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

4.6.1. Verzoekster voert in een zesde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoekster heeft reeds verschillende malen een visum kort verblijf aangevraagd om haar ouders, haar broer en schoonzus en haar neven en nichten te bezoeken. Haar ouders zijn oud en kunnen zich niet verplaatsen. De weigering om in deze omstandigheden een visum af te leveren aan verzoekster maakt een onmenselijke en vernederende behandeling uit.

4.6.2. Verwerende partij repliceert dat zij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Zij voegt hieraan toe dat het niet toelaten van een vreemdeling een probleem kan doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, maar dat deze bepaling niet inhoudt dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft om het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Het risico op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van verzoekster wordt niet aangetoond. Het feit dat er twijfels zijn omtrent de ware reismotieven van verzoekster kan niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling.

4.6.3. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in Marokko bevindt. Bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling dient zij in casu te zoeken bij de Marokkaanse overheid. De omstandigheid dat aan verzoekster niet wordt toegelaten naar België te reizen om haar familie te zien, betreft geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten ter staving van een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Het zesde middel is ongegrond.

4.7.1. Verzoekster voert in een zevende middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Door de bestreden beslissing kan verzoekster haar recht op een familieleven niet uitoefenen. Het maakt een motiveringsgebrek uit dat de beslissing niet motiveert wat de omstandigheden en de voorwaarden zijn die aan de overheid deze inbreuk op het familieleven toelaten. De bestreden beslissing miskent ook het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster lijdt morele schade omdat zij de mogelijkheid niet heeft om haar familie te zien. Deze morele schade staat buiten verhouding tot het doel dat de wetgever nastreeft.

4.7.2. Verwerende partij repliceert dat het Europees Hof voor de rechten van de mens aanneemt dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het is verwerende partij toegestaan om wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM stelt verzoekster niet vrij van de noodzaak om de vereiste documenten te verkrijgen om het Rijk binnen te komen.

4.7.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster reeds geruime tijd op zelfstandige wijze verblijft in Marokko, zodat niet kan worden aangenomen dat zij een gezin vormt met haar familieleden in België.

Er wordt echter niet ontkend dat de bestreden beslissing een weerslag kan hebben op het familiaal leven van verzoekster. In de mate waarin verzoekster de schending van haar recht op een familiaal en privé-leven aanvoert, wijst de Raad erop dat, wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de

Vreemdelingenwet en in de Europese wetgeving ter zake. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging in haar familiaal leven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van haar familiaal leven uitmaakt. Verzoekster laat evenwel na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster familie heeft in België, volstaat op zich niet voor de toekenning van een visum. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden in casu niet is voldaan.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het familiaal en privé-leven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert in casu de visumaanvraag om verschillende redenen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster uiteenzet dat het een motiveringsgebrek uitmaakt om hierover niets te vermelden in de bestreden beslissing en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, lijkt zij van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het zevende middel is ongegrond.

